

208

79

208

79

سیدہ خدیجہ بنت خویلد

کہ گار خرقہ لب میں تئیکہ المہ

لو اور کہیں کا پتہ سپوز لاگان سچاوت ہے

جہاں تک ملکین قبلہ تک زمانہ حسان

کیتا تو اب انہی قبلہ زرعہ منت ہے

اور ونگا قومہ بنا مال ہم پلوم بار

سپہال محض اور قبلہ سنگ سچاوت ہے

یوموب لوزا جوق ہم لوق عیش راجہ دنیا

بارا ایسے سب سے خود قبلہ انکا رشت ہے

میں کہ نفس لو بو بدور رشتہ اور کہ

اول انہی کو سکلیدہ لوق مندنی کا قانع ہے

او زارده جانم خست ز خستیدن اول حالت

بولورنه کورکان آنگ شمریده فرخت بیج

بس ای ضربید بپوید که بسنگ صحر او یک

کناهی بیج در شب قیام و بسنگ نداشت بیج

هریدا

دو ستار چشم منک بسیل صفت نال از ای دور

موشیم جانم بر آن راه ایل افغانی ای دور

خونخه طلوع اجلاس بس بول شجیب اشفته من

بوالمده بوزا کیم هم لخته لخته قاز ای دور

بسیل اشفته بیگلغ چشم خراشده فالیب

کل یوزنی کورما بین کونکلومده لوزار جا ای دور

او صراویم کرد دو ستار طرفه او کسر درد کا

درد بیلنگ درد کیم نشایسته در خان ای دور

خونک و یک لب سینه از جگر دوز در دوز غم
ظامرا که کولار من با طغیم بر بیان ایور

شتر در دوزیم ایتمه برام زار نفس خلق ارا
در دوزدار بو منک خالیم او خون کولار ایور

حکیم جنون صفت دیوانه سیر کردن قلب
او کبر و غم صحرایه عظیم منجر بران ایور

ای بودی اتن سچور لوب ای کینک و طوی عشق
دلده در دوزیک روی ز در دوزیک بو بلوغ ایور

بودا

کودکی عشقینک او آیدین بورا کیم لغیم تو باش
رکد اگر فایم قوروسایم فالمدی کوز زنده باش

بوراکیم بوادی حیرت خانه زنبور و یک
مرهم قلبینک نه بلوغ ای ما اکیلمه قاتن